

Розділ 1
Острів Одде

Найдошкульніше в роботі детектива — це те, що майже неможливо піти у відпустку.

Так собі міркувала Бонні, сидячи у старенькому сірому морозивному фургоні, який гуркотів через дамбу, що вела до острова Одде. Транспортний засіб звали Бессі, на місці водія сидів дідусь Бенкс. Колишній продавець морозива був одягнений, як завжди, з шиком: у бездоганно пошитий кардиган і шовкову краватку. На шиї в нього висів його старомодний фотоапарат, що бовтався щоразу, коли Бессі в'їжджала у яму на дорозі.

Поряд із дідусем Бенксом сиділа його онука, Бонні Монтгомері.

І скажемо прямо: Бонні детективкою не була. Вона була звичайнісінькою дівчинкою з міста, яке називається Відлінгтон і є одним із найзвичайнісіньких міст у цілій галактиці. Звичайним десятирічним дітям переважно не дозволяють вештатися туди-сюди й розгадувати таємниці. Усі це знають. Однак за неймовірним збігом обставин найкращий у світі детектив мав здатність з'являтися всюди, куди б не пішла Бонні.

Монтгомері Бонбон був чоловіком невисоким. Насправді він був такого самого зросту, як і Бонні. Його ніколи не бачили без його фірмового берета й пошарпаного старого плаща. Під його носом бундючно настовбурчувалися знамениті чорні вуса, і розмовляв він з іноземним акцентом, щонайзагадковішим, *нон?*

Ніхто не знав, що Бонні Монтгомері та видатний іноземний сищик — це одна й та

**БОНБОН ВИКРИВАЄ
НЕГІДНИКА!**

сама особа. Ніхто, окрім Бонбонового вірного асистента і Бонниного люблячого діда — дідуса Бенкса. Саме тому Бонні ніколи не доводилося насолодитися канікулами. Вона заледве мала час розпакувати відро й лопатку, аж гульк — і вже носила розкішні фальшиві вуса свого альтер его.

— Завжди хотів відвідати острів Одде, — мовив дідусь Бенкс, більше сам до себе, ніж до Бонні. — Маяк, будиночки на пляжі й парад — це має бути справді королівське видовище.

Ентузіазм дідуса Бенкса почав передаватися й Бонні. Ця їхня маленька вилазка має минути спокійніше, ніж останні відвідини аквапарку Піншов. Ті канікули було зруйновано, коли Монтгомері Бонбону довелося відстежувати сумнозвісного Піншовського негідника. (На жаль, Бонні й дідусь Бенкс не встигли вчасно, тож *маленький* водний атракціон із човниками спіткала *велика* «дитяча несподіванка».) А їхній нещодавній туристичний похід зруйнувало те, що видатний детектив напав на слід Зеленого Фантома з вулиці Крамберлі-Енд. Істота, що так тероризувала туристів, виявилася дідусем Бенксом, який наклав на себе нічну маску з авокадо.

Коли поблизу є Бонбон, навіть щось таке приємне як похід у музей може завершитися холоднокривним убивством. Детективів тягне до таємниць, як, знаєте, новенькі гумаки до величезної брудної калюжі.

Бонні визирнула з пасажирського вікна і побачила Північне море, що простягалось за горизонт. Проїжджаючи через дамбу Одде, вона почувалася мов камінець, що скаче поверхнею води. Це була дуже дивна дорога, бо дорогою вона була лише під час відпливу. За кілька годин сховається осіннє сонце, надійде приплив — і дамба Одде зникне під хвилями. А острів, що простягнувся перед ними, буде цілковито відрізаний від решти світу, аж доки знову не настане відплив.

Попереду піщана дорога вела до галькових пляжів та пагорбів, зовсім без дерев, але на їхніх верхівках майоріла на вітрі довга цупка трава. Для Бонні ці кам'яністі скелі були схожі на смішні голови, що нагнули на себе чудні зелені перуки. Кривобокий острів простягався вгору, вгору, вгору аж до свого відомого маяка. Бонні почувалася щасливою. Шторм учорашньої ночі минувся, саме вчасно до їхнього прибуття, і тепер сонце лагідно осявало острів, занурюючи його в рожево-золоте сяйво.

— Ось і він, — сказав дідусь Бенкс, весело штурхаючи Бонні. — Острів Одде!

Дідусь був досвідченим асистентом детектива, тому рідко коли пропускав такі деталі.

— Якщо ти думаєш, що тут гарно, то просто зачекай на парад! Будуть феєрверки, розмальовані обличчя та приголомшливі костюми. Буде хода через весь острів, щось таке, чого ти ніколи не бачила. Звучить грандіозно, еге ж? Цілий тиждень без жодного вбивства, — він глянув на Бонні, випромінюючи оптимізм. — Просто щасливий квиток, правда?

Бонні всміхнулася дідусеві Бенксу у відповідь. Тиждень без убивств — це і справді звучало чудово. Відколи вона поцілувала маму на прощання, Бонні з нетерпінням чекала, щоб подивитися на парад острова Одде, відвідати відомий маяк із годинниковим механізмом, вирити велику яму на пляжі, а тоді трохи занудьгувати.

Вона запхала маскування Монтгомері Бонбона в улюблений жовтий рюкзак і заховала його у своїй кімнаті вдома, у Відлінгтоні. Тепер Бонні могла провести тихеньку маленьку відпустку без таємниць, інтриг чи якихось махінацій. І ніщо не стане їй на заваді.

БРЯЗЬ!

Через дорогу попереду впав червоно-білий шлагбаум, наче сокира ката.

Рефлекси дідуса Бенкса були відточені багатьма роками водіння Бессі. Адже ніколи не знаєш, коли перед тобою вигулькне шанувальник морозива у пошуках «Малинового сюрпризу». Дідусів рипучий черевик натиснув на гальма.

СКРИ-И-И-ИП!

Бонні відчула, як її кинуло вперед, коли фургон завищав, зупиняючись. Її рука смикнулася до обличчя, щоб її вуса не відпали і не приклеїлися до лобового скла. В останню секунду вона згадала, що на ній немає вусів.

— Чорт забирай! — скрикнув дідусь Бенкс, перш ніж додати собі під ніс: — Перепрошую на слові.

Дідусь Бенкс був прекрасним водієм, і він не з тих чоловіків, які легко втрачають самовладання. Однак Бонні знала, що єдина річ, якої він не зносить, — це грубість. Опустити шлагбаум перед двома невинними відпочивальниками здалося Бонні неймовірно грубим вчинком. Брови її дідуса не надто звикли супитися, але зараз вони таки дуже добре давали собі раду.